

Brak aktualnego adresu pozwanego nie jest brakiem formalnym pozwu **Kamil Łamiński, radca prawny w Kancelarii prawnej MAJCHRZAK BRANDT I WSPÓLNICY**

Uchylenie nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym z powodu niewskazania przez powoda aktualnego adresu pozwanego może nastęrczać powodowi kłopotów na etapie postępowania zwykłego, gdy sąd uzna brak aktualnego adresu pozwanego za brak formalny pozwu.

Zgodnie z zasadami obowiązującymi w elektronicznym postępowaniu upominawczym (EPU), jeśli nakaz zapłaty nie został doręczony pozwanemu, a powód w wyznaczonym terminie nie usunął przeszkody w doręczeniu nakazu zapłaty, sąd rozpoznający sprawę w EPU uchyli nakaz zapłaty i przekaże sprawę sądowi właściwości ogólnej pozwanego celem jej rozpoznania w trybie zwykłym.

Z kolei, po przekazaniu sprawy sądowi, który ma ją rozstrzygnąć, sąd ten wzywa powoda na podstawie art. 505³⁷ § 1 k.p.c. do uzupełnienia braków formalnych pozwu poprzez wykazanie umocowania zgodnie z art. 68 zd. 1 k.p.c., dołączenie pełnomocnictwa zgodnie z art. 89 § 1 zd. 1 k.p.c. oraz uiszczenie opłaty uzupełniającej od pozwu. Nieuzupełnienie tych braków w terminie dwutygodniowym skutkuje wydaniem przez sąd postanowienia o umorzeniu postępowania.

W praktyce pojawiają się sytuacje, w których prócz wzywania przez sądy do uzupełniania braków formalnych określonych w art. 505³⁷ § 1 k.p.c., wzywają one powoda również do podania aktualnego adresu pozwanego i to pod takim samym rygorem tj. umorzenia postępowania. Naturalnym jest, że ustalenie miejsca zamieszkania pozwanego w tak krótkim okresie będzie często wręcz niemożliwe. Czy zatem w takiej sytuacji powodowi pozostaje pogodzić się z umorzeniem postępowania?

Otóż nie. Praktyka niektórych sądów w zakresie wzywania do uzupełnienia braków formalnych pozwu poprzez podanie aktualnego miejsca zamieszkania pozwanego pod rygorem umorzenia postępowania jest błędna i nie ma umocowania w przepisach prawa.

Za taką konstatacją przemawia przede wszystkim fakt, iż art. 505³⁷ § 1 k.p.c. określa zamknięty katalog braków formalnych pozwu, których nieuzupełnienie w określonym dwutygodniowym terminie stanowi podstawę do umorzenia postępowania. Próżno doszukiwać się w nim możliwości żądania od powoda wskazania aktualnych danych adresowych pozwanego.

W omawianej sytuacji, brak wskazania aktualnego adresu pozwanego nie mógłby być również zagrożony zwrotem pozwu. Postępowanie toczące się po przekazaniu sprawy do sądu właściwości ogólnej jest bowiem kontynuacją postępowania w EPU. Skoro zatem w EPU wydany został nakaz zapłaty i toczyło się postępowanie to nie jest możliwe przyjęcie, że po przekazaniu sprawy do sądu właściwości ogólnej występuje brak pozwu w postaci braku aktualnego adresu pozwanego uniemożliwiający nadanie sprawie dalszego biegu. Jak słusznie się podnosi, również w postępowaniu zwykłym (bez poprzedzania go postępowaniem w EPU) za brak formalny pozwu nie może być w żadnej mierze uznane podanie nieaktualnego adresu zamieszkania pozwanego. Wymogiem formalnym pozwu jest

bowiem wskazanie adresu pozwanego. Jego aktualność nie może być rozpatrywana pod kątem braków formalnych pozwu.

Skoro zatem w postępowaniu zwykłym aktualność adresu zamieszkania pozwanego nie może być postrzegana przez przyzmat braku formalnego pozwu i prowadzić do zwrotu pozwu, tym bardziej nieuzasadnionym byłoby umarzać postępowanie po przekazaniu sprawy z EPU, wobec niewskazania aktualnego adresu pozwanego. W innym bowiem przypadku, powód kierujący sprawę do EPU znalazłby się w analizowanym zakresie w zdecydowanie gorszej sytuacji aniżeli powód wnoszący pozew w postępowaniu zwykłym.

Powyższe znajduje również swoje odzwierciedlenie w orzeczeniu Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 10 lipca 2013 r. (sygn. akt: I Acz 622/13), gdzie wprost wskazano, że „*brak aktualnego adresu pozwanego, jakkolwiek skutkuje koniecznością uchYLENIA nakazu zapłaty wydanego w elektronicznym postępowaniu upominawczym, to jednakże*

nie stanowi braku formalnego pozwu. Nie podlega on zatem uzupełnieniu w trybie art. 505³⁷ § 1 KPC.”

W omawianym przypadku, sąd rozpoznający sprawę po EPU władny byłby wezwać powoda do wskazania aktualnego adresu pozwanego jedynie w oparciu o art. 177 § 1 pkt. 6 k.p.c., a w przypadku niewskazania adresu w wyznaczonym terminie mógłby zawiesić postępowanie.

W celu uzyskania dalszych informacji prosimy o kontakt:
Kamil Łamiński: tel. +48 61 27 87 000;
k.laminski@mbwnet.pl

Skarga do sądu administracyjnego na indywidualną interpretację podatkową może pogorszyć sytuację podatnika?

Natalia Jabłońska, doradca podatkowy w Kancelarii prawnej MAJCHRZAK BRANDT I WSPÓLNICY

W postępowaniu sądowoadministracyjnym, mającym na celu kontrolę działalności administracji publicznej obowiązuje zasada *reformationis in peius* tj. nieorzekania na niekorzyść skarżącego. Okazuje się, że zasada ta nie dotyczy wszystkich kategorii spraw, które mogą zawisnąć przed sądem administracyjnym.

Przedmiotowe zagadnienie badał niedawno Naczelny Sąd Administracyjny rozpoznając wniosek Rzecznika Praw Obywatelskich o wydanie uchwały wyjaśniającej rozbieżności w orzecznictwie sądów administracyjnych. Rzecznik Praw Obywatelskich wystąpił do Naczelnego Sądu Administracyjnego o rozstrzygnięcie następującego zagadnienia prawnego: *"Czy sąd administracyjny orzekając w sprawie ze skargi na indywidualną interpretację przepisów prawa podatkowego jest zobowiązany stosować zasadę zakazu rozstrzygania na niekorzyść skarżącego, wyrażoną w art. 134 § 2 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi jeśli nie stwierdzi naruszenia prawa skutkującego stwierdzeniem nieważności zaskarżonego aktu lub czynności?"*.

W uzasadnieniu swego wniosku, Rzecznik wskazał, iż zagadnienie to wywołuje rozbieżności w orzecznictwie przejawiające się w wykształceniu dwóch przeciwstawnych linii orzeczniczych – jednej przyjmującej, że zakaz *reformationis in peius* nie obowiązuje w przypadku skarg na indywidualne interpretacje prawa podatkowego i drugiej – przyjmującej przeciwne stanowisko. Sam Rzecznik

opowiedział się za podjęciem uchwały, zgodnie z którą przepisy ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (dalej jako p.p.s.a.), w zakresie zakazu orzekania na niekorzyść stron obowiązują również w odniesieniu do skarg na indywidualne interpretacje przepisów prawa podatkowego. Za podjęciem uchwały w takim brzmieniu opowiedziała się również Prokuratura Generalna.

W dniu 7 lipca 2014 roku Naczelny Sad Administracyjny w składzie 7 sędziów podjął uchwałę, w której zajął jednak odmienne stanowisko, przyjmując iż „*Unormowanie zawarte w art. 134 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz. U. z 2012 r. poz. 270 ze zm.) (zakaz reformationis in peius – przyp. autora) nie ma zastosowania w przypadku zaskarżenia do sądu administracyjnego indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego.*”

Swe rozstrzygnięcie NSA uzasadnił przede wszystkim charakterem interpretacji indywidualnych, wskazując, że interpretacja tego rodzaju nie jest aktem administracyjnym,

a więc nie rozstrzyga o prawach i obowiązkach jej adresata. Jednocześnie NSA wskazał, że przepisy Ordynacji podatkowej, które normują wydawanie oraz zmianę indywidualnych interpretacji przepisów prawa podatkowego nie uwzględniają regulacji prawnych dotyczących stwierdzenia nieważności tego rodzaju interpretacji. NSA przyjął zatem, że zarówno w postępowaniu administracyjnym jak i sądownoadministracyjnym nie jest możliwe stwierdzenie nieważności takiej interpretacji.

Idąc w tym kierunku NSA doszedł do konkluzji, że skoro przepis art. 134 § 2 p.p.s.a. zakazuje orzekania na niekorzyść strony, chyba że sąd administracyjny rozpoznając skargę stwierdzi naruszenie prawa skutkujące stwierdzeniem nieważności zaskarżonego aktu lub czynności, a nieważność interpretacji przepisów prawa podatkowego nie może być stwierdzona, to zakaz ten w odniesieniu do interpretacji nie obowiązuje. W ocenie NSA, nie jest bowiem możliwe zastosowanie do określonego aktu lub czynności jedynie fragmentu przepisu art. 134 § 2. Jak bowiem stwierdził NSA w uzasadnieniu „*prawidłowe – pełne – zastosowanie rzeczywistej treści normy prawnej zawartej w art. 134 § 2 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi jest niemożliwe, jeżeli sąd administracyjny nie ma podstaw prawnych do stwierdzenia nieważności wyniku zaskarżonej czynności w postaci indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego*”.

Tego rodzaju argumentacja nie przekonuje. Byłaby ona uprawniona wyłącznie wówczas, gdyby przepisy p.p.s.a wprost wskazywały, że zakaz orzekania na niekorzyść skarżącego dotyczy tylko tych aktów lub czynności, względem których możliwe jest stwierdzenie nieważności. Takiego zastrzeżenia p.p.s.a. nie zawiera, nie ma zatem podstaw by przy uwzględnieniu racjonalności ustawodawcy dokonywać takiej wykładni prawa, która w tak radykalny

sposób ograniczałaby fundamentalne prawa skarżących. Poza tym, za błędne uznać należy przekonanie NSA, że norma prawna wynikająca z art. 134 § 2 p.p.s.a. daje się zastosować tylko wówczas gdy dyspozycje obu fragmentów przepisu mogą być spełnione. Brzmienie art. 134 § 2 p.p.s.a. należy odczytywać bowiem w ten sposób, że zakaz *reformationis in peius* obowiązuje w odniesieniu do wszelkich aktów i czynności podlegających zaskarżeniu w drodze skargi, zgodnie z brzmieniem art. 3 p.p.s.a., a tylko wówczas gdy sąd dokonując kontroli aktu lub czynności stwierdzi naruszenie prawa skutkujące stwierdzeniem nieważności, zakaz ten zostaje uchylony. Wykładnię dokonaną przez NSA uznać zatem należy za nadinterpretację przedmiotowego przepisu, niezgodną z jego literalnym brzmieniem.

Uchwała NSA stawia skarżących interpretacje indywidualne w zdecydowanie gorszej sytuacji aniżeli skarżących inne rozstrzygnięcia organów administracji, wykluczając poczucie pewności skarżącego, że wnosząc skargę jego sytuacja nie ulegnie pogorszeniu. Brak obowiązywania zakazu orzekania na niekorzyść strony może spowodować bowiem w praktyce np. uchylenie przez sąd administracyjny całej interpretacji wydanej dla podatnika, w sytuacji gdy zaskarżył on np. jedynie jej część, gdyż w pozostałej części była ona dla niego korzystna. Tego rodzaju sytuację uznać należy za naruszenie podstawowych gwarancji rządzących postępowaniem sądowym.

sygn. akt: II FPS 1/14

W celu uzyskania dalszych informacji prosimy o kontakt:
Natalia Jabłońska: tel. +48 61 27 87 000;
n.jablonska@mbwnet.pl

ORZECZNICTWO I ZMIANY W PRAWIE

Z WOKANDY

Wskazanie miejsca pracy pozwanego nie wystarczy do złożenia pozwu

W dniu 17 lipca 2014 r. Sąd Najwyższy podjął uchwałę, w której przesądził, iż niewskazanie przez powoda w pozwie miejsca i adresu zamieszkania pozwanego będącego osobą fizyczną jest brakiem formalnym pozwu uniemożliwiającym nadanie mu prawidłowego biegu. W ocenie Sądu Najwyższego, dla uznania, czy brak formalny pozwu istnieje czy też nie ma znaczenia czy adres miejsca pracy pozwanego został wskazany w sposób umożliwiający doręczenie pism procesowych. Wskazanie przez powoda innego adresu niż adres zamieszkania spowoduje tym samym wezwanie go do uzupełnienia takiego braku w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania, pod rygorem zwrotu pozwu.

sygn. akt: III CZP 43/14

źródło: <http://www.sn.pl>

Wniosek o ogłoszenie upadłości może złożyć również wierzyciel hipoteczny

W dniu 4 czerwca 2014 roku Sąd Najwyższy podjął uchwałę, zgodnie z którą wierzyciel hipoteczny niebędący wierzycielem osobistym dłużnika jest uprawniony do zgłoszenia wniosku o ogłoszenie jego upadłości (art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. - Prawo upadłościowe i naprawcze, jedn. tekst: Dz. U. z 2012 r., poz. 1112, ze zm.). Tym samym, Sąd Najwyższy za błędny uznał argument, zgodnie z którym wniosek o ogłoszenie upadłości dłużnika może złożyć jedynie taki wierzyciel, względem którego dłużnik odpowiada całym swoim majątkiem a nie pewnym składnikiem majątku jak przy wierzycielu hipotecznym. (sygn. akt: III CZP 23/14)

źródło: <http://www.sn.pl>

Odpowiedzialność członka zarządu za zaległości składkowe

W dniu 16 kwietnia 2014 r. Sąd Najwyższy w składzie 7 sędziów podjął uchwałę, w której przyjął, iż decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych ustalająca odpowiedzialność członka zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za zaległości składkowe spółki nie musi zawierać wskazania, że odpowiedzialność ta jest solidarna z innymi członkami zarządu, co do których zostały wydane odrębne decyzje (art. 116 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa, jednolity tekst: Dz. U. z 2012 r., poz. 749 ze zm. w związku z art. 31 i 32 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, jednolity tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 1442 ze zm.). Tym samym, brak takiego wskazania w decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych nie może stanowić podstawy do uznania jej za nieważną.
sygn. akt: I UZP 2/13
źródło: <http://www.sn.pl>

Nieodpłatne świadczenie zgodne z Konstytucją

Dnia 8 lipca 2014 r. Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 12 ust. 1 w związku z art. 11 ust. 1 oraz art. 12 ust. 3 w związku z art. 11 ust. 2-2b ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (dalej: u.p.d.o.f.) rozumiane w ten sposób, że „inne nieodpłatne świadczenie” oznacza wyłącznie przysporzenie majątkowe o indywidualnie określonej wartości, otrzymane przez pracownika, są zgodne z Konstytucją. W swym interpretacyjnym wyroku Trybunał wskazał także, jakie jego zdaniem są istotne cechy kategorii innych nieodpłatnych świadczeń jako przychodu w rozumieniu przepisów art. 12 ust. 1 i 11 ust. 1 u.p.d.o.f. Zdaniem Trybunału, za przychód pracownika mogą być uznane takie świadczenia, które zostały spełnione za zgodą pracownika (skorzystał z nich w pełni dobrowolnie); zostały spełnione w jego interesie (a nie w interesie pracodawcy) i przyniosły mu korzyść w postaci powiększenia aktywów lub uniknięcia wydatku, który musiałby ponieść; korzyść ta ponadto musi być wymierna i przypisana indywidualnemu pracownikowi (nie jest dostępna w sposób ogólny dla wszystkich podmiotów).
sygn. akt: K 7/13
źródło: <http://trybunal.gov.pl>

ZMIANY W PRAWIE

Prawo cywilne – z końcem roku konsument zyska więcej praw

Dnia 21 czerwca 2014 roku opublikowano ustawę z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz.U.2014.116.827). Głównym celem nowej regulacji jest wdrożenie do prawa polskiego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE w sprawie praw konsumenta oraz uporządkowanie i zintegrowanie przepisów dotyczących odpowiedzialności, za jakość rzeczy sprzedanej, w szczególności przepisów stanowiących transpozycję dyrektywy Parlamentu i Rady 1999/44/WE o sprzedaży konsumenckiej, wdrożonej do polskiego porządku prawnego

ustawą o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej. Do najważniejszych regulacji wprowadzanych ustawą należy zaliczyć: zagwarantowanie konsumentom otrzymywania od przedsiębiorcy, przed zawarciem umowy, wyczerpujących informacji, istotnych w kontekście jej zawierania; wydłużenie terminu na odstąpienie od umowy zawieranej poza lokalem lub na odległość, bez podania przyczyn, do 14 dni (obecnie: 10 dni), precyzyjne uregulowanie sposobu obliczania tego terminu, w tym w sytuacji, gdy przedsiębiorca w ogóle nie poinformował konsumenta o przysługującym mu prawie odstąpienia; przywrócenie do obrotu konsumenckiego konstrukcji „wady”, tradycyjnie funkcjonującej w Polsce, znanej i rozumianej dla konsumentów (obecnie w obrocie konsumenckim, na podstawie ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej, funkcjonuje konstrukcja „niezgodności towaru z umową”; zwiększenie swobody konsumentów co do wyboru uprawnienia, z jakiego może skorzystać w przypadku wadliwości nabytej rzeczy, w tym przywrócenie możliwości żądania obniżenia ceny bądź odstąpienia od umowy od razu po stwierdzeniu wady, bez konieczności wysunięcia w pierwszym rzędzie żądania naprawy bądź wymiany rzeczy oraz ułatwienie sprzedawcy finalnemu dochodzenia zwrotu kosztów poniesionych przez niego w związku z wykonaniem przez konsumenta uprawnień z tytułu rękojmi od tego z poprzednich sprzedawców/dostawców, którego działanie spowodowało wadę rzeczy. Ustawa wejdzie w życie 25 grudnia 2014 roku.

Prawo pracy - niepełnosprawny nie musi przedstawiać zaświadczenia celem zastosowania skróconego czasu pracy

W dniu 16 lipca 2014 roku weszły w życie przepisy ustawy z dnia 10 czerwca 2014 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2014 r., poz. 877). Istotą przedmiotowej ustawy jest wprowadzenie regulacji, zgodnie z którą wymiar czasu pracy osób niepełnosprawnych, legitymujących się orzeczeniem o niepełnosprawności w stopniu znacznym lub umiarkowanym, nie może przekraczać 7 godzin na dobę i 35 godzin tygodniowo. I to bez konieczności spełnienia przez te osoby jakichkolwiek dodatkowych warunków. Nowelizacja ustawy podyktowana była wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego, który uprzedni obowiązek osób niepełnosprawnych do przedstawiania zaświadczenia lekarskiego o celowości zastosowania skróconej normy czasu pracy uznał za niezgodny z Konstytucją.

Prawo antymonopolowe – więcej uprawnień po stronie UOKiK

Dnia 17 lipca 2014 roku opublikowano ustawę z dnia 10 czerwca 2014 roku o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz ustawy – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 945). Podstawowym celem nowelizacji jest wzmocnienie systemu ochrony konkurencji i konsumentów. Do najważniejszych rozwiązań

wprowadzanych ustawą zaliczyć należy: wprowadzenie nowej instytucji dobrowolnego poddania się karze pieniężnej; wprowadzenie możliwości określenia w decyzji Prezesa UOKiK kończącej postępowanie środków mających na celu zakończenie naruszania zakazu praktyk ograniczających konkurencję lub usunięcie jego skutków; wprowadzenie zmian w przepisach dotyczących możliwości łagodzenia kar (tzw. *leniency*); wprowadzenie możliwości nakładania przez Prezesa UOKiK na osoby fizyczne zarządzające działalnością przedsiębiorcy kar finansowych za naruszanie przez przedsiębiorcę zakazu zawierania porozumień ograniczających konkurencję a także umożliwienie Prezesowi UOKiK publicznego ostrzeżenia o podejrzeniu naruszania zbiorowych interesów konsumentów w przypadku stosowania praktyk skierowanych do szerokiego kręgu konsumentów, mogących narazić konsumentów na znaczne straty finansowe lub niekorzystne skutki. Ustawa wejdzie w życie 18 stycznia 2015 roku.

Obowiązki przedsiębiorców – koniec metkowania towarów

W dniu 25 lipca 2014 roku weszły w życie przepisy ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U z 2014 r., poz. 915). Obecna regulacja w zakresie cen nakładała na sprzedawcę szereg obowiązków co do informowania o cenach. Sprzedawca obowiązany był oznaczać ceną towar przeznaczony do sprzedaży detalicznej

oraz uwidaczniać cenę w miejscu sprzedaży towarów i świadczenia usług oraz cenę jednostkową towarów i usług. Przedmiotowa regulacja rezygnuje z obowiązku oznaczania ceną każdej sztuki towaru czy usługi z osobna. Ustawa wprowadza zasadę, zgodnie z którą w przypadku rozbieżności lub wątpliwości co do ceny za oferowany towar lub usługę, konsument ma prawo do żądania sprzedaży towaru lub usługi po cenie dla niego najkorzystniejszej.

W LIPCU 2014 r. WCHODZĄ W ŻYCIE:

- Ustawa z dnia 26 czerwca 2014 r. o zmianie ustawy - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2014 r., poz. 942);
- Ustawa z dnia 30 maja 2014 r. o zmianie ustawy - Prawo wodne oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2014 r., poz. 850);
- Ustawa z dnia 30 maja 2014 r. o zmianie ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (Dz. U. z 2014 r., poz. 923).

*przedstawione zestawienie obejmuje wybrane akty prawne, których termin wejścia w życie przypada w lipcu 2014 roku.

W celu uzyskania dalszych informacji prosimy o kontakt:
Krzysztof Rubas: tel. +48 61 27 87 000; k.rubas@mbwnet.pl

Wszelkie prawa do zamieszczonych tekstów są zastrzeżone na rzecz:

MAJCHRZAK BRANDT I WSPÓLNICY

Kancelaria prawna
www.mbwnet.pl

ul. Grunwaldzka 115, 60-313 Poznań
tel.: + 48 61 27 87 000
fax.: + 48 61 86 87 015
e-mail: k.rubas@mbwnet.pl

ul. Wały Piastowskie 1 lok. 1508, 80-855 Gdańsk
tel.: + 48 58 74 20 007
fax.: + 48 58 74 20 015
e-mail: j.gosz@mbwnet.pl

Newsletter wysłano z wykorzystaniem bazy adresowej Klientów Kancelarii prawnej MAJCHRZAK BRANDT I WSPÓLNICY. Jeśli nie chcą Państwo otrzymywać informacji od nas, prosimy w tytule wiadomości zwrotnej wpisać „Rezygnacja”. Newsletter ma charakter wyłącznie informacyjny.